

зловоние и тука свободно закусваха кучетата, когато нашето непросено появяние ги обржна въ бѣгство. Средь тоя купъ азъ можихъ да отлича единъ скелетъ още облѣченъ въ риза, съ басма и обуть съ шарени чорапи, съ каквито са обувать бжлгарските моми. Ние погледнахме на сѣка страна: наввредъ са вардалѣха човѣшки кости.

Отдолу подъ насъ на расстояние 100 ярда са намиране Батакъ. Отдалечъ той приличаше на развалините на Геркуланума или Помпея. Нито единъ покривъ, нито една стѣна не бѣха останали цѣли; сичко представляше една грамада развалини, надъ които са носяше единъ глухъ шумъ приличенъ на воплите на ирландските плакалници. По-сетнѣ разбрахме какви сж биле тия чудновати звукове. Преди да слѣземъ въ селото, ние още веднашъ погледнахме на куповете човѣшки кости, които са тжркаляха по земята, и забѣлѣзахме, че останките на дрехите, които висѣха по тѣхъ, принадлежяха камъ женските примѣни. И така, сичко това бѣше трупове на жени и моми. Безъ да слизамъ отъ сѣдлото, азъ приброихъ до 100 черепа, които почти сичките лѣжаха отдѣлно отъ скелетите, слѣдователно, тия злочести жени сж биле обезглавени. Слѣдъ малко ние влѣзнахме въ селото. Вжрху развалините на пжрвия домъ, който сж падна на пжтя ни, ние видѣхме една бѣдна жена, която като джржеше на колѣнете си едно дѣтенце, огласяваше вжздуха не-то съ плачевна мелодична пѣснь, не-то съ горчивъ вопль. До нея сѣдеше едно друго дѣте и безмжлвно съ очудвание гледаше на насъ. Жената не обржна никакво внимание вжрху нашето присжствие; ние са наведохме, за да разбереме, какво